

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/28/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201690
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015201690.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu SIRON s.r.o., Stromová 882/5, 900 42 Dunajská Lužná, IČO: 46 327 053, zastúpený JUDr. Jánom Kiššom, advokátom, so sídlom Svätoplukova 1, 821 09 Bratislava, proti žalovanému Slovenskej inšpekcii životného prostredia, ústredie, Jeséniová 17D, 831 01 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 43 960 023 15/5981-24259/Leg zo dňa 20. augusta 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/216/2015-23 zo dňa 25. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/216/2015-23 zo dňa 25. novembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 43 960 023 15/5981-24259/Leg zo dňa 20. augusta 2015 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi na účet jeho advokáta trovy konania vo výške 584,66 €, z toho 444,66 € z titulu trov právneho zastúpenia a 140 € na náhradu súdnych poplatkov.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 43 960 023 15/5981-24259/Leg zo dňa 20.08.2015 bolo vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

V odôvodnení poukázal na § 19 ods. 4 písm. b), písm. c), § 78 ods. 4 zákona č. 233/2001 Z.z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2001 Z.z.“), z ktorých vyplýva, že ten, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, je povinný pri vykupovaní odpadu farebných kovov a iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti každej fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby. Údaje, ktoré je povinný získať, majú byť v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého bydliska, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa,

od ktorých sa kovový odpad vykupuje. Zároveň je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná viesť a uchovávať evidenciu o vyššie uvedených údajoch.

Z logického výkladu ustanovení § 19 ods. 4 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. podľa názoru krajského súdu vyplýva, že evidencia o osobách, od ktorých sa kovový odpad vykupuje, musí obsahovať aj údaj o rodnom čísle fyzickej osoby. Viesť a uchovávať evidenciu o osobách v celom rozsahu podľa § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. je povinný ten, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu. Preukaz totožnosti zákon č. 223/2001 Z.z. v súvislosti s vyššie uvedenými evidenčnými povinnosťami spomína ako povinný doklad, ktorý má podnikateľ pri vykupovaní odpadu z farebných kovov a iného kovového odpadu vyžadovať od osôb, od ktorých sa kovový odpad vykupuje a zároveň hovorí o povinnosti takýchto osôb sa preukazom totožnosti preukázať. Zákon neukladá tomu, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, povinnosť evidovať čísla preukazov totožnosti, ani v takejto podobe evidenciu uchovávať.

Podľa názoru krajského súdu zákon jasne určuje okruh údajov o totožnosti fyzickej osoby, ktorých preukázanie bol žalobca povinný vyžadovať a následne o nich viesť a uchovávať evidenciu.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný mal v konaní za preukázané, že žalobca v kontrolovanom období od 01.01.2013 do 30.04.2014 nevedol evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad v úplnom rozsahu ustanovenom v § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z. z. a žalobca túto skutočnosť ani nepopieral. Evidenciu v programe TP SOFT doplnil až v rámci doplnenia dokazovania podaním zo dňa 10.04.2015, v ktorom uviedol, že nakoľko fyzické osoby, ktoré odpad prinesú, prichádzajú opakovane, toho času máme evidenciu doplnenú o všetky chýbajúce rodné čísla.“ Z uvedeného je tak podľa názoru krajského súdu zrejmé, že žalobca nevedol evidenciu v rozsahu stanovenom zákonom a doplnil ju až cca po 9 mesiacoch od ukončenia kontroly. Týmto opomenutím sa žalobca dopustil správneho deliktu.

Nad rámec žalobných dôvodov krajský súd poznamenal, že pokuta 7 000 € sa mu javí ako neprimeraná v porovnaní s prípadmi, kedy osoby vykonávajúce zber odpadov vrátane ich výkupu nevedú žiadnu evidenciu, v dôsledku čoho nie je možné identifikovať osoby, od ktorých kovový odpad vykupujú, avšak vzhľadom na preukázané porušenie § 19 ods. 4 písm. c) v nadväznosti na § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z. z. žalobcom, nemohol krajský súd využiť moderačné právo a znížiť pokutu, ktorá bola uložená v dolnej hranici stanovenej zákonnej sadzby ani nemohol upustiť od jej uloženia.

Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že uvádzanie rodného čísla v evidencii vedenej podľa § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z. z. by bolo porušením povinností podľa zákona č. 428/2002 Z. z., krajský súd poukázal na § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z., podľa ktorého možno výnimku zo zákazu spracúvania osobných údajov ustanoviť osobitným zákonom, ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účely spracúvania a okruh dotknutých osôb. Špeciálnym zákonom k zákonu č. 428/2002 Z. z. je zákon č. 223/2001 Z. z.. Navyše, osobné údaje tvoriace súčasť dokumentácie a evidencie informácií súvisiacich s odpadovým hospodárstvom je žalobca povinný sprístupniť len orgánom štátneho dozoru v odpadovom hospodárstve.

Krajský súd podľa jeho názoru nemohol prihliadnuť na argumentáciu žalobcu, že na „Potvrdenky na výkup odpadových surovín za hotové“ nevyznačoval rodné čísla len z dôvodu dobrého úmyslu dodržať zákon č. 428/2002 Z. z. s poukazom na stanovisko Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 19.11.2014, nakoľko žalobca o poskytnutie stanoviska požiadal až listom doručeným úradu dňa 30.10.2014, teda po vydaní prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty. Stanovisko Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 19.11.2014 nemožno považovať za právne záväzné a krajský súd poukázal na to, že úrad v ňom odporučil žalobcovi obrátiť sa vo veci správnej aplikácie zákona č. 223/2001 Z. z. na príslušného gestora tohto zákona.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa znenia § 16 ods. 8 zákona č. 79/2015 Z. z., krajský súd sa oboznámil s novou právnou úpravou, avšak rozsah povinností v nej stanovených nie je možné

vzťahovať na kontrolované obdobie od 01.01.2013 do 30.04.2014, nakoľko tento zákon nadobudne účinnosť až 01.01.2016.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si žalobca uplatnil trovy prvostupňového aj odvolacieho konania.

V odvolaní uviedol rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe a naďalej trvá na tom, že viedol evidenciu osôb, od ktorých kovový odpad vykupoval, aj s identifikátorom rodného čísla.

Ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom krajského súdu ohľadom naviazanosti ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) na § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. vo vzťahu s rozsahom vedenia evidencie. Podľa žalobcu sa s takýmto výkladom v žiadnom prípade nemožno stotožniť, takýto výklad je v rozpore s požiadavkou právnej istoty (vo väzbe na obsah uloženú právnu povinnosť), s účelom povinnosti uloženej v ustanovení § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. a s právnou úpravou ochrany osobných údajov v zákone č. 428/2002 Z.z. (účinnom v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia).

K otázke právnej istoty žalobca uviedol, že ustanovenie § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. vôbec nestanovuje rozsah evidencie, ktorú je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná viesť, v žiadnom prípade nestanovuje povinnosť v rámci tejto evidencie uvádzať rodné číslo. Ustanovenie § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. (na ktoré poukázal krajský súd) síce uvádza rozsah osobných údajov, vrátane rodného čísla, nie však ako osobné údaje, ktoré je osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu povinná uvádzať v evidencii vedenej podľa ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ale ako osobné údaje, v rozsahu ktorých je táto osoba povinná vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti. Ustanovenie § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. neodkazuje vo vzťahu k rozsahu predpísanej evidencie na ustanovenie § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., preto neexistuje žiadny podklad pre záver krajského súdu, že osoba vykonávajúca zber odpadov vrátane ich výkupu je povinná podľa ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. viesť evidenciu o fyzických osobách v rozsahu osobných údajov uvedených v ustanovení § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z..

Podľa názoru žalobcu výklad ustanovení § 19 ods. 4 písm. b), písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ktorý uviedol krajský súd v odôvodnení je extenzívnym výkladom. Žalobca má za to, že je v rozpore s požiadavkou právnej istoty, ktorá je imanentnou súčasťou právneho štátu, aby obsah právnej povinnosti, ktorej porušenie je sankcionované uložením pokuty, jednoznačne nevyplýval z právneho predpisu, ale bol vyvodzovaný správnym orgánom (a následne pri napadnutí správneho rozhodnutia správnym súdom) extenzívnym výkladom príslušných právnych predpisov.

Žalobca má za to, že pokiaľ z ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. jednoznačne nevyplýval rozsah evidencie, ktorú bol žalobca povinný viesť, takáto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalobcu a žalobcovi nemohla byť uložená pokuta za povinnosť, ktorá nebola jednoznačne stanovená v zákone.

K účelu uloženej povinnosti žalobca uviedol, že je nesporné, že účelom vedenia a uchovávania evidencie podľa ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. je zachovanie možnosti identifikácie fyzických osôb, od ktorých boli vykúpené odpady (príp. ktoré konali v mene právnických osôb, od ktorých boli vykúpené odpady). Takýto účel je zachovaný tak pri vedení evidencie v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu a rodné číslo, ako aj pri vedení evidencie v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu a číslo občianskeho preukazu (ako evidenciu viedol žalobca). Konanie žalobcu

preto jednoznačne naplňalo účel sledovaný predmetným zákonným ustanovením. Uloženie pokuty žalobcovi je preto formálne, bez akéhokoľvek materiálneho opodstatnenia.

K rozporu s právnou úpravou ochrany osobných údajov žalobca poukázal na to, že rodné číslo ako všeobecne použiteľný identifikátor je osobitnou kategóriou osobných údajov so zvýšenou ochranou (§ 8 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z.z.) a poukázal aj na ustanovenie § 7 zákona č. 428/2002 Z.z. Žalobca zdôraznil, že zákon č. 223/2001 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 4 písm. c) nestanovuje povinnosť uvádzať v predpísanej evidencii rodné číslo (absencia ustanovenia zoznamu osobných údajov), a rovnako nestanovuje účel spracúvania osobných údajov vedením predpísanej evidencie (absencia ustanovenia účelu). Uvedené ustanovenie preto nemožno považovať za ustanovenie „osobitného zákona“ pre účely ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 428/2002 Z.z. Uvádzanie rodného čísla v evidencii vedenej podľa ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. by preto bolo porušením povinností podľa zákona č. 428/2002 Z.z. Zároveň poukázal aj na vyjadrenie Úradu na ochranu osobných údajov, ktoré plne korešponduje s názorom žalobcu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Podľa názoru žalovaného žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, a preto žalovaný trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a zisteniach. S názorom žalobcu týkajúceho sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom sa žalovaný nestotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je okrem povinností podľa odseku 1 povinný pri vykupovaní odpadu z farebných kovov, odpadu podľa písmen d) až g) a pri vykupovaní iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby, alebo fyzickej osoby - podnikateľa v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa, od ktorých sa kovový odpad vykupuje.

Podľa § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je okrem povinností podľa odseku 1 povinný viesť a uchovávať evidenciu o osobách podľa písmen b), d) a e), o druhoch a množstve kovových odpadov od nich vykúpených a v prípade, že ide o odpad z farebných kovov, iný kovový odpad podľa písmen d) až g) alebo o iný kovový odpad vykúpený od fyzických osôb aj opis a fotodokumentáciu vykúpeného odpadu.

Podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z., pokutu od 7 000 do 16 000 eur uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá poruší zákaz ustanovený v § 18 ods. 3 písm. o) alebo povinností pri zbere kovových odpadov vrátane ich výkupu ustanovené v § 19 ods. 3 písm. b) až g).

Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z.z., pri ukladaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia.

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Slovenská inšpekcia životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Bratislava, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 4396101215/1207-12386/Kos zo dňa 17.04.2015 uložila žalobcovi pokutu podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. vo výške 7 000 € za kontrolou zistené nedodržanie legislatívnych ustanovení zákona č. 223/2001 Z.z. v prevádzke žalobcu na ulici Ráztočná 8626, Bratislava, za to, že nevedol v zmysle § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. v období od 01.01.2013 do 30.04.2014 evidenciu o osobách, od ktorých kovový odpad vykupoval, v rozsahu podľa písm. b). Evidencia, ktorú viedol formou „Potvrdenky na výkup odpadových surovín za hotové“, neobsahovala povinný údaj - rodné číslo fyzických osôb, od ktorých kovový odpad vykupoval, čím porušil ust. § 19 ods. 4 písm. c) v nadväznosti na § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 43 960 023 15/5981-24259/Leg zo dňa 20.08.2015 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol. Žalovaný nezistil v prvostupňovom rozhodnutí, ani v konaní, ktoré mu predchádzalo, také nedostatky, pre ktoré by predmetné rozhodnutie musel zmeniť alebo zrušiť. Žalovaný považuje zdôvodnenie uloženia pokuty za náležité a dostatočné a konštatoval, že vzhľadom na protiprávne konanie žalobcu, ktorý v kontrolovanom období nedodrжал platné predpisy odpadového hospodárstva pri nakladaní z odpadmi, nemohol prvostupňový správny orgán postupovať inak, ako len uložením pokuty. Uložená pokuta vo výške 7000 € je na dolnej hranici rozpätia podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z., a preto nie je dôvod na zmenu jej výšky, resp. jej zrušenie.

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k odlišnému záveru ako krajský súd a žalovaný, podľa ktorých pokiaľ žalobca viedol a uchovával evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad, bez údaje o rodných číslach, konal v rozpore s ustanoveniami § 19 ods. 4 písm. c) v nadväznosti na § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. Zo znenia § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. vyplýva, že kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu je povinný pri vykupovaní odpadu z farebných kovov, odpadu a pri vykupovaní iného kovového odpadu od fyzických osôb vyžadovať preukázanie totožnosti predložením dokladu totožnosti fyzickej osoby alebo zodpovedného zástupcu právnickej osoby, alebo fyzickej osoby - podnikateľa v rozsahu meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo a obchodné meno a sídlo právnickej osoby alebo miesto podnikania fyzickej osoby - podnikateľa, od ktorých sa kovový odpad vykupuje. Ustanovenie § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. síce stanovuje pre toho, kto vykonáva zber odpadov vrátane ich výkupu, povinnosť viesť a uchovávať evidenciu o osobách podľa § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z., ale neustanovuje, v akom rozsahu sa má táto evidencia viesť a uchovávať.

Tým, že žalobca viedol a uchovával evidenciu o osobách, od ktorých vykupoval kovový odpad, ale bez údaje o rodnom čísle, tak podľa názoru odvolaciemu súdu neporušil povinnosť uvedenú v § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., nakoľko takúto evidenciu osôb viedol a uchovával a samotný zákon č. 223/2001 Z.z. nikde neustanovuje, v akom rozsahu má žalobca uvedenú evidenciu viesť a uchovávať (napríklad tak ako to zákonodarca uvádza v § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z.). Odvolací súd dodáva, že žalobca evidenciu v programe TP SOFT doplnil o všetky rodné čísla už v priebehu doplnenia dokazovania pred správnymi orgánmi. Navyše žalobca na „Potvrdenkách na výkup odpadových surovín za hotové“ uvádzal číslo občianskeho preukazu osôb, od ktorých vykupoval kovový odpad, a tento údaj je jedinečný a nezameniteľný so žiadnym iným, a navyše umožňuje v prípade potreby aj získanie informácie o rodnom čísle.

Odvolací súd sa preto nemohol stotožniť so záverom krajského súdu, ako aj správnych orgánov, že žalobca konal v rozpore s výslovným znením § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z. Výklad ustanovenia § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., ktorý prijal žalovaný a podľa ktorého by vedenie a uchovávanie evidencie osôb malo byť v rovnakom rozsahu ako evidencia osôb podľa § 19 ods. 4 písm. b) zákona č. 223/2001 Z.z. je príliš extenzívny a voči žalobcovi neprimerane prísny. Je zrejmé, že účelom zákona č. 223/2001 Z.z. v ustanovení § 19 ods. 4 písm. c) je zachovávanie identifikácie osôb, od ktorých boli vykúpené odpady, a preto vedenie a uchovávanie evidencie s uvedením čísla občianskeho preukazu tento účel podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne spĺňa. Navyše vychádzajúc z dolnej hranice pokuty podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. vo výške 7 000 € možno usudzovať, že zákonodarca nemal v úmysle trestať takýto nepodstatný nedostatok v evidencii, ale závažné porušenia zákona, vylučujúce možnosť následnej identifikácie osôb, od ktorých boli odpady vykúpené. Aj z ustanovenia § 79 ods. 2 zákona č. 223/2001 Z. z., ktoré ukladá žalovanému povinnosť prihliadať pri ukladaní pokuty podľa § 78 ods. 4 na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia, možno usudzovať, aké konanie má byť postihované pokutou v rozsahu od 7 000 do 16 000 €.

K ústavne súladného výkladu sa venoval vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR, ktorý k výkladu práva v náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 zo dňa 01.07.2008 konštatoval: „Pri výklade aplikácie ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (článok 152 ods. 4 Ústavy SR). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy SR totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie článku 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Odvolací súd ďalej uvádza, že pokuta podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. je právnym následkom za porušenie povinností pri zbere kovových odpadov vrátane ich výkupu a pri určení jej výmery má správny orgán postupovať v súlade so zásadou zákonnosti, primeranosti, individualizácie a je povinný prihliadnuť na závažnosť porušenia povinností ustanovených v § 19 ods. 4 písm. b) až g) zákona č. 223/2001 Z.z. Nakoľko však v prípade žalobcu nebolo preukázané porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 4 písm. c) zákona č. 223/2001 Z.z., na uloženie pokuty podľa § 78 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z.z. nie je zákonný dôvod.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celkovej výške 584,66 €. Žalobcovi vznikli trovy jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov za žalobu a odvolanie 2 x 70 € a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa pripojeného vyčíslenia, a to v prvostupňovom konaní z titulu odmeny za tieto úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 139,83 €, 2. podanie žaloby vo výške 139,83 €, k tomu paušálne náhrady 2 x 8,39 € (spolu 296,44 €) a v odvolacom konaní za podanie odvolania vo výške 139,83 € + režijný paušál vo výške 8,39 € (spolu 148,22 €) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Prisúdenú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokáta žalobcu (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky

súdny poriadok).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.